

RESISTÈNCIES

He matat el meu veí. Aquest matí res feia presagiar que el seixanta-dosè dia de confinament seria tan feliç i alliberador per a mi. Es deia Cosme, era menut, gris i menyspreable. Tenia seixanta-tres anys, els mateixos que ja aparentava vint anys enrere quan em vaig mudar al 3r 1a. Per a la meua desgràcia i la de la resta de propietaris l'infame feia trenta-dos tristos anys que ocupava el 3r 2a. En la seva indigna existència acumulava tot un catàleg de trets de personalitat roïns que posava en valor sempre que tenia l'oportunitat. De la seva vida privada en sé poca cosa, només que a l'institut on treballava l'havien convidat a prejubil·lar-se el mateix dia en què va tenir l'edat per fer-ho, acabant així amb anys de malsons provocats a diverses generacions d'alumnes i companys de claustre. De la seva vida comunitària, malauradament, si podria donar infinitud de detalls desagradables però el corol·lari de tot plegat és que després d'anys de litigis, els veïns que no vam poder canviar de domicili, vam decidir abraçar l'estoïcisme com a únic recurs per a la convivència.

Amb aquests antecedents és evident que la nostra petita comunitat no entrava amb bon peu en el confinament pandèmic. Durant els primers dies el Cosme no va fer gaires canvis en les seves desagradables rutines. Però el punt d'inflexió es va produir el cinquè dia de tancament, quant entre mirades inquietes i desconcertades, els veïns vam presenciar el principi de la fi. El desgraciat, amb pijama i els pels greixosos enganxats al front, començava a instal·lar a la terrassa l'aparell —absurdament anomenat d'alta fidelitat— del qual tots teníem coneixent però que ningú havia vist fins aleshores. Uns altaveus de vuitanta centímetres flanquejaven el monstroós tocadiscs on reposava un únic vinil: *En forma*, editat per Sony Music el 1988. I efectivament, a les vuit del vespre, amb puntualitat suïssa, que és pitjor que la britànica, els potents amplificadors van començar a bramar *Resistiré!*.

Des dels innocents edificis veïns, que no coneixien les capacitats del nostre Cosme, van esclatar uns entusiastes aplaudiments. L'emoció del carrer va anar minvant a mesura que el vil posava una i una altra vegada la mateixa cançó a tot volum. Als vint minuts ja no aplaudia ningú. Quan a les nou del vespre el depravat va finalitzar l'espectacle, ja feia estona que els balcons estaven deserts i els dobles vidres segellats. L'endemà el Cosme va iniciar puntualment

l'escenografia introduint una novetat que es mantindria fins a la seva darrera actuació: un macro micròfon negre, com un escarabat, i gran, com costava d'assumir el 2020. Efectivament, aquest segon dia ja ningú va tenir el valor d'ovacionar i l'inefable va aconseguir que el nostre carrer fos l'únic de la ciutat sense aplaudiments.

Recordo exactament en quin moment ho vaig veure clar, va ser durant la seva vuitena actuació, mentre sonava per tretzè cop consecutiu *Resistiré!* —alguns dies, si estava especialment hàbil, tenia temps de posar fins a en quinze ocasions la cançoneta durant els seixanta minuts de tortura— En el precís instant en què els seus llavis prims i humits van pronunciar “*Soportaré los golpes y jamás me rendiré*”, ho vaig decidir: el mataria!. Vaig fabular amb diversos mètodes, però cap era prou bo. Em faltaven ingredients per a un enverinament efectiu i ell hauria sospitat de qualsevol aliment que jo li oferís. Obrir-li les aixetes del gas presentava problemes logístics d'accés al seu habitatge. Em va agradar la idea d'elaborar un petit artefacte explosiu seguint les indicacions de qualsevol boig a la xarxa, però no em semblava prou segur perquè jo volia eliminar-lo, no que patís amputacions.

Els dies i les penoses actuacions se succeïen, el meu estat nerviós era cada dia més fràgil i no acabava de trobar una bona combinació entre un mètode d'assassinat eficient i prou discret per no ser enxampada. Si hagés pogut sortir de casa durant les “performances” del Cosme potser haguéssim tingut, ell i jo, una oportunitat però no va poder ser. De forma lenta però constant, tota jo lliscava cap a la folia total. Ell, mentrestant, cantava alegrement cada vespre “*Soy como el junco que se dobla pero siempre sigue en pie*” i no hi havia paret dins l'edifici que no vibres al ritme del *Trio Dinámico*.

Però avui he tingut una revelació tot just quan faltaven cinc minuts per a les nou i se sentien, per darrer cop a la nostra comunitat, les estrofes: “*Cuando el mundo pierda toda la magia, cuando mi enemigo sea yo, cuando me apuñale la nostalgia y no reconozca ni mi voz, resistiré, resistiré*”. Ha estat en aquest instant que he perdut definitivament el cap, la prudència, la por a les conseqüències i he sabut què havia de fer. Trucaria el seu timbre mentre sacsava amunt i avall l'aerosol, esperaria que el miserable obrís la porta. Quan ho fes no tindria cap oportunitat: li ruixaria els ulls amb l'esprai insecticida que

portaria a la mà esquerra, el faria caure a terra d'una puntada i li clavaria al cor el ganivet Ikea de 20 cm que portava a la ma dreta. Aleshores he sentit el tret. He sortit al replà i he vist el Cosme jagut en mig d'un bassal vermell amb el pit foradat. Les petjades ensangonades d'unes sabatilles d'estar per casa portaven al 3r 3a.

Laura Aguilar Ortiz